

vil tjene til Stiftelsens og de i den optagne Børns sande Liv, dog at Bestyrelsen altid maa have for Øie, at Formaålet er at lindre uhyggelig stillede Pigebørns Nød og opdrage dem til tavelige og dygtige Tjenestepiger. Det vil altsaa ses, at Bestyrelsen ikke har savnet Hjemmel til i mindre Omfang foreløbig at begynde paa et saadant Gruppesystem, forsaavidt den fandt, at det var stemmende med Aanden i Fundatsen; men forøvrigt er det, som sagt, det, der nu er forelagt Justitsministeriet til Afgjørelse. Den ærede Forespørger bemærkede, at det hele Forhold, haabe med Forandringerne ved de tilstedeværende Bygninger og ved Opsførelsen af nye Bygninger til deri at modtage disse Grupper af Pigebørn, vilde medføre saa betydelige Beføstninger, at det vilde umuliggjøre, at Stifterindens Bestemmelse om, at der altid skulde være det størst mulige Antal Børn, kunde lade sig gennemføre. Det er fuldkommen rigtigt, at det i Fundatsen er fremhævet som Noget, der er af Bigtighed, at et saa stort Antal Børn som muligt kunde optages, idet hun overlader Afgjørelsen heraf til Bestyrelsens bedste Skjøn; men det er jo vistnok klart, at naar en Stiftelse af den Natur skal udvikle sig naturlig, saa vil det være høist uheldigt at begynde med paa een Gang at optage 6 til 800 Børn, selv om man havde Midlerne dertil. Kommer man til det Resultat, som jeg antager, at alle fornøstige Folk vilde komme til, og det ærede Medlem var jo selv, forsaavidt jeg forstod ham, af den samme Mening, at man vil opgive Kaseringsystemet og gaa over til Gruppesystemet, hvorved der vil nødvendigvis gøres en hel Del nye Bygninger, saa vilde der jo derved uundgaelig blive stillet Krav til Stiftelsens Indtægter, som vilde gøre det uheldigt i Begyndelsen at have udvidet sig altsor stærkt i Henseende til Antallet af de Børn, man optager, fordi man da vilde være nødsaget til at angribe Stiftelsens Grundfond eller dens Kapital, hvilket er Noget, man saare nødig bør bestemme sig til. Saaledes som det er paatænkt, vil man jo kun benytte Renterne af Stiftelsens Formue til dette Diemed; men det er ikke alene af den Grund, at det er rigtigt ikke at begynde paa een Gang med et stort Antal Børn, men fordi det aabenbart i højeste Grad er i Stiftelsens Interesse, at der finder en nogenlunde ligelig jævn Fordeling Sted af Børn efter de forskellige Aldere, altsaa at man ikke paa een Gang begynder med det hele Tal. Børnene skulle jo i Reglen optages i den spæde Alder; det er forudsat som det Normale, som det Sædvanlige; Stifterinden siger endogsaa, at Børnene helst skulde være i en Alder af mellem 2 og 4 Aar. Men dersom man nu paa een Gang vilde optage et saa stort Antal af spæde Børn, saa vilde Stiftelsen aldrig komme under nogenlunde normale Forhold, hvortil der høres, at der finder en jævn Fordeling Sted af de forskellige Aldere. Deri ligger den væsentlige

Grund til, at man ikke for Liden Strax har kastet sig over hele det store Antal, men at man derimod foreløbig har indskrænket sig til et Antal, der, som det ærede Medlem angav, er henved 80, men som, naar Approbationen paa den foreslaaede Forandring i Fundatsen kommer, vistnok vil blive udvidet til 2—300 Børn. Det sidste Punkt, som det ærede Medlem fremdrog, var det om Regnskabet; han kom gjentagende tilbage dertil, og kaldte det sidst „det ikke aflagte Regnskab“. Jeg haaber imidlertid nu, at det ærede Medlem er kommen til at erfare, at ogsaa denne Anke er aldeles ubesøjet lige overfor Bestyrelsen, idet Bestyrelsen har aflagt et Regnskab i Marts 1875, hvilket er temmelig tidligt, naar man betænker, hvor overordentlig store Summer der er Tale om, og med hvor mange forskellige Brancher det beskæftiger sig, og dette Regnskab er strax afgivet til Revision. Det er mig bekendt, at Revisionen har i September 1875 tilfattet Bestyrelsen Regnskabet med nogle saa, mindre væsentlige Revisionsbemærkninger, som Bestyrelsen strax har besvaret, og Regnskabet med Svarene er atter sendt til Revisionen; men det er mig meddelt fra Bestyrelsens Side, at den ikke senere har hørt Noget til Regnskabet og derfor ikke har set sig i Stand til den Offentliggjørelse, som det ærede Medlem saa meget ønsker. — Jeg er gaaet ind paa enkelte Punkter af denne Sag, fordi det er forekommet mig, at det ærede Medlems Fremstilling, navnlig i det sidste Foredrag, var temmelig nærgaaende mod de paagældende, som jeg tror, meget hæderlige Mænd i Bestyrelsen og frævede, at andre Medlemmer traadte op og værgede disse fraværende Mænd, men forøvrigt beklager jeg selv at være kommen saa dybt ind paa alle disse Enkeltheder, som dog umulig kunne diskuteres her, hvor vi mangle alle Forudsætninger for at kunne have nogen begrundet Mening derom, men det er et tydeligt Bidnesbyrd om den uheldige Vei, det ærede Medlem vil føre Thinget ind paa, her at diskutere om saadanne private Stiftelsers Anliggender.

Clausen: Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg skal gjøre i Anledning af et Par Ytringer, der ere fremkomne fra den ærede Justitsminister, idet de indeholdt en Betragtning, som jeg ikke saa ganske kan dele. Den ærede Justitsminister mente, at det, der havde været det Bestemmende for Ministeriet, naar der var Tale om at meddele Approbation paa en Forandring i Fundatsen, maatte være, om man overfor Stifterinden vilde have kunnet negte hende en saadan Forandring. Jeg tror, at det er en uheldig Opfattelse; thi overfor selve Stifterinden vilde det have været meget vanskeligt, selv om der ønskedes temmelig vidtgaaende Forandringer, at negte hende dem; men had jeg tror bør være det Bestemmende for Ministeriet ved en saadan Leilighed, hvor det